

Assignment 3: verhalen over het onderwijslandschap

Mijn 'klassenlandschap' ziet eruit als een weidse, uitgestrekte vlakte waarin zandpaden zijn die aangeven waar gelopen dient te worden, maar waar geen bordjes 'verboden te betreden' op het gras staan; hier en daar een ondiep meertje, diep genoeg om even in te blijven struikelen en je bewust te zijn van je natte schoenen, maar zo ondiep dat je er zelfstandig weer uit kan klimmen; en de zon schijnt, dus je schoenen zijn snel weer droog. Wat ik wil bereiken met een les kan je zien als de zandpaden. Leerlingen lopen soms een andere kant op, en dat is prima. Het staat ze vrij over het gras te lopen: het een is niet per se beter dan het ander.

Het idee van onderwijsvernieuwing is dat kinderen meer leren als je ze zelf dingen laat ontdekken. Instructie van bovenaf (door de docent, in een klaslokaal) heeft hierin geen rol van betekenis. Docenten zouden zich, in deze tijd waarin alle informatie twee muisklikken van ons verwijderd is, veel minder moeten richten op het aanleren van kennis.

Ik heb altijd een bepaalde droom gehad voor mijn onderwijs. Toen ik dertien jaar oud was, droomde ik dat ik een eigen lokaal had met een eigen boekenkast en een kast met mijn eigen geschiedenisdocumentaires. Een rustige klas van eerstejaars leerlingen kwam het lokaal binnen. De leerlingen gingen zitten. Samen lazen we uit het tekstboek. Er heerste een ontspannen sfeer in het lokaal. De leerlingen wilden goed hun best doen. De leerlingen konden niet geloven wat ik vertelde. 'Is dat echt gebeurd?'. Ik knikte en ik zag passie voor het vak geschiedenis opvlammen in de ogen van de leerlingen.

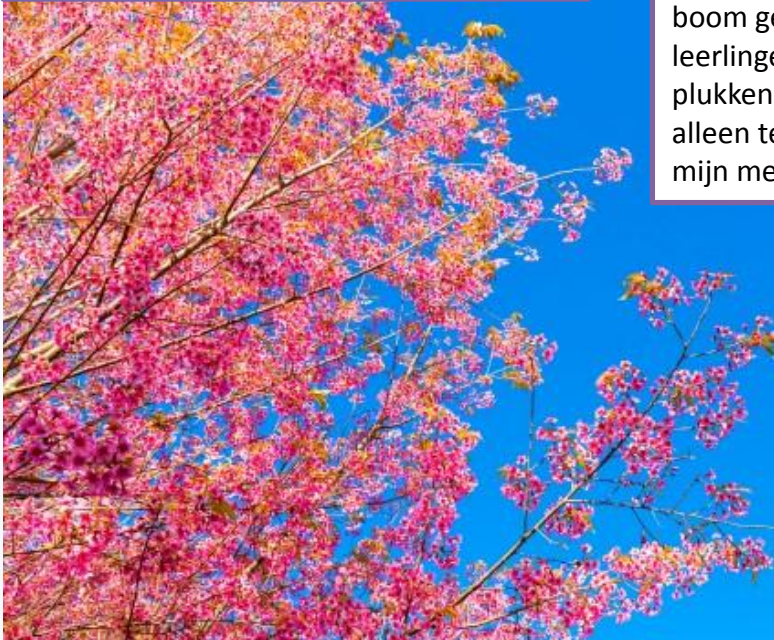
Het is wel belangrijk om te realiseren dat je wel de docent bent en dus een rolmodel bent voor de leerlingen.

Al het rumoer in de didactische en pedagogische wereld zou je kunnen zien als een stormachtige zee. Ik zit op het strand. Dat betekent niet dat ik me onttrek aan die discussies, want ik zie ze allemaal en soms loop ik zee in, maar ik bepaal ook zelf wanneer ik weer op het strand ga zitten.

Ik vind het belangrijk dat je maatschappijleer ook binnen de klas haalt (buiten naar binnen halen): het gaat immers over de dagelijkse gang van zaken. Daarnaast leer je meer door bepaalde situaties te ervaren of door te spreken met professionals dan dat je het vanuit een boek leert.

Wanneer je leerlingen vergelijkt met bomen in een park, dan komt je tot de conclusie dat zij allemaal verschillen vertonen die te maken hebben met hun aard. Deze verschillen zijn nauwelijks te beïnvloeden. Groei is alleen mogelijk wanneer een boom genoeg ruimte en voeding krijgt. Sommige leerlingen kunnen na een beetje zonlicht al vruchten plukken, andere leerlingen lukt dat nooit. Door alleen te focussen op het eindresultaat doe je naar mijn mening leerlingen tekort.

Ik kom in een lastige positie. Aan de ene kant wil ik graag meer autonomie bij de leerlingen leggen en hen dat leren, aan de andere kant wordt mij verzocht om meer traditioneel les te geven. Volledig traditioneel lesgeven, daar ga ik mij absoluut niet prettig bij voelen. Aan de andere kant wil ik wel stappen in de richting van de wensen van anderen zetten. Hier ben ik nog erg zoekend in.

Tegenwoordig zijn er veel mensen die het vak geschiedenis willen afschaffen in het middelbaar onderwijs. Wat is het nut van geschiedenisonderwijs? Kunnen we het vak niet beter afschaffen? Het is toch allemaal al gebeurd? Geschiedenis leert ons waar mensen toe in staat zijn. Het geeft ons inzicht in wie wij zijn. Ik ben erg gemotiveerd om geschiedenisdocent te zijn. Ik vind het een mooi en belangrijk beroep.

In mijn ogen is de docent een jongleur die alle ballen hoog moet houden. Je hoofd is altijd vol, je bureau is nooit leeg. Tegelijkertijd geeft het ook veel voldoening.

Normaal gesproken leef je binnen je eigen school. Door het contact met andere startende docenten leer ik ook hoe het er op andere scholen aan toe gaat, hoe daar de organisatie is, wat de regels zijn, wat er goed en minder goed gaat. Voor mij is dit fijn, want het beeld dat ik heb van het onderwijs wordt hierdoor verbreed.

In deze tijd van een aankomende reorganisatie is het behoorlijk onrustig op school en ik probeer hier een beetje uit de wind te blijven. Ik sta echter volledig achter de onderwijsvernieuwing omdat ik merk dat het er hoog tijd voor is.

Het onderwijslandschap in de klas ervaar ik soms als een kermis: het is aan mij om de leerlingen de juiste route langs de verschillende attracties te leiden, en ze af te leiden van bepaalde ongewenste attracties zoals gokpaleizen en waarzeggers. Wel vind ik het nog moeilijk om ze hierin los te laten.

Hoewel het onderwijslandschap heel divers is zoals in de opdracht aangegeven, is er maar een gedeelte van het onderwijs dat mijn richting bepaalt. En dat is de leerling. Mijn manier van werken wijkt echter af van die van meer ervaren collega's. Ik zet namelijk alles op alles om zo goed mogelijk onderwijs te geven. Het verhaal van collega's is naar mijn idee soms "zo, ik ben er klaar mee", waar ik nog net een stap verder zet voor de leerling.

Het onderwijslandschap buiten de klas ervaar ik als een markt. Elke vaksectie is een marktkraam en probeert zoveel mogelijk klanten aan zich te binden. Soms werken marktkramen met elkaar samen. Er ontstaat met regelmaat discussie over de vraag of producten vraag- of aanbodgericht moeten zijn. Klanten zijn gewend om niet zomaar iets nieuws te proberen. Wanneer de marktkramen zelf het aanbod bepalen, lopen ze risico dat ze producten aanbieden die de klanten niet willen kopen.